

Stue og vilde ikke tale med nogen. Han var forbitret paa sig selv, fordi han igen havde ladet sig narre ind i det klæbrige Spind af ti tusinde smaa-bitte Løgne, der var en Kvindes Uskyld. Navnlig skammede han sig over, at han i den sidste Tid atter havde grebet til Asmus Hagens Mirakelpiller for at blive Han-Menneske igen og kunne tumle ud i et nyt Kærlighedseventyr. Forstandigere var han ikke bleven! Nu havde han brændt baade Recepten og de tiloversblevne Piller for det Tilfælde, at han igen skulde blive ført i Fristelse af et Par røde Læber.

Ved Middagsmaaltidet, hvor Godsskriveren, Forvalteren og Mejeribestyreren var tilstede, blev der næsten ikke sagt et Ord. Som alle Gaardens Folk var de tre Mænd vant til disse pludselige og voldsomme Omslag i Torbens Væsen. De vidste af Erfaring, at en saadan Uvejrstemning gerne forløb paa tre Dage ligesom en Nordveststorm, og at de bare skulde lade som ingenting.

Frøken Hecht derimod, som ikke tidligere havde set ham saadan, var meget ulykkelig og forstod ikke, hvad der foregik.

Efter Bordet kaldte han hende ind til sig og bad hende venligt om at tage Plads. Han sagde, at han igen havde tænkt paa, hvad de havde talt om den foregaaende Dag, at Livet her paa Favsingholm maatte